

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐτά-
μην δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 29 Αὐγούστου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 39

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μικρούλα μου, κοριτσάκι μου, εἶπε ὁ κόμης σιγανά. Θὰ ἤθελες νὰ μοῦ προξενήσης μιὰ μεγάλη χαρὰ καὶ νὰ με ἀπαλλάξης ἀπὸ μιὰ μεγάλη λύπη;

— Καὶ βέβαια! φώναξε ἡ ὀρφανή, ἀνοίγοντας μ' ἀπορία τὰ μάτια της. Ὁ, τι θέλεις μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα, νουνέ μου!

— Ὁ, τι θέλω; Ἀκόμη καὶ νὰ δε-
χθῇς... ἂν εἶναι ἀνάγκη...

Ἡ Κάτια σηκώθηκε ὀλόρθη.

— Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πῆς νὰ χωριστοῦμε!

— Δυστυχῶς, καλὸ μου παιδί, ψι-
θύρισε θλιβερά ὁ συνταγματάρχης.
Πρέπει...

Δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ πε-
ρισσότερο. Ἡ Κάτια ξέσπασε σὲ
θρήνους ἀκράτητους. Ἐπесе στὸ
λαιμό του, τὸν ἀγκάλιασε μ' ὅλη της
τῇ δύναμει καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ἐ-
παναλαμβάνοντας μηχανικὰ τὰ λό-
για της:

— Δὲν θέλω! Δὲν θέλω! Νὰ σὲ
ὀπακώσω σὲ ὅ, τι θέλῃς μὰ... αὐτὸ
ὄχι... Εἶσαι ὁ μόνος μου προστά-
της... Ἀλλοὺ ἀπὸ σένα δὲν ἔχω,
οὔτε καὶ σὺ ἄλλην ἀπὸ μένα... μὴ
μ' ἀφήνῃς... θὰ πεθάνω!

Ὁ κόμης δὲν ἤξερε μὲ τί τρόπο
νὰ τὴν ἡσυχάσῃ. Ἡ Κάτια πνιγόταν
ἀπὸ τοὺς λυγμούς, τόσο πού δὲν μπο-
ροῦσε οὔτε ν' ἀναπνεύσῃ καλὰ-καλὰ.
Μάταια ὁ νουνός της τὴν χάιδευε καὶ
τῆς ἔλεγε τὰ πρὸς παρηγορητικὰ γλυ-
κόλογα. Τὸ κοριτσάκι εἶχε γαντζω-
θεῖ ἐπάνω του, ὥσάν νὰ φοβόταν μή-
πως τῆς φύγῃ ἐκείνη τὴν ἴδια τὴ
στιγμή.

— Μικρούλα μου, ἀγαπημένο μου
κοριτσάκι, μὴ κλαῖς, τῆς ἔλεγε κατα-
στενοχωρημένος. Φανερὸ λιγάκι λογι-

κή. Εἶναι ἀδύνατο νὰ σὲ πάρω μα-
ζί μου.

— Τότε λοιπὸν νὰ μὴ φύγῃς!
ἐπέμεινε ἡ Κάτια.

— Δὲν γίνεται, παιδί μου, ἔχω ἀ-
ναλάβει μιὰ ἀποστολή, δὲν μπορῶ νὰ
τὴν ἐγκαταλείψω. Ἐλα τώρα, ἡσύ-
χασε καὶ δὲν θὰ σοῦ φύγῃ γιὰ πάλι.
Μόλις τελειώσω τὴ δουλειά πού
μοῦ ἀνέθεσαν θὰ γυρίσω πίσω. Τί
θᾶλεγε γιὰ τὸ νουνό σου ἂν γινόνταν
ρίψασπις στὴν παραμονὴ τῆς μάχης;

— Θὰ πᾶς λοιπὸν νὰ πολεμήσῃς;
φώναξε ἡ Κάτια μὲ ἀπόγνωση.

— Ὁχι, ὄχι, τὸ εἶπα γιὰ νὰ κάνω

μιὰ σύγκριση. Δὲν πρόκειται νὰ χτυ-
πηθῶ με κανένα—τὸ ἐλπίζω τουλάχιστον.
Πρέπει μόνον...

Ἐψάχνει νὰ βρῇ τίς λέξεις πού
τοῦ χρειάζονταν.

— ... πρέπει νὰ κάνω... ἕνα τα-
ξίδι... πού θὰ κρατήσῃ... θὰ κρα-
τήσῃ λίγον καιρό... Δὲν μπορῶ, στὸ
διάστημα αὐτό... νὰ σὲ ἐμπιστευθῶ
μονάχα στὴν ἐπίβλεψή της Μιού.

— Κι' ὁ Βερεζίνας;

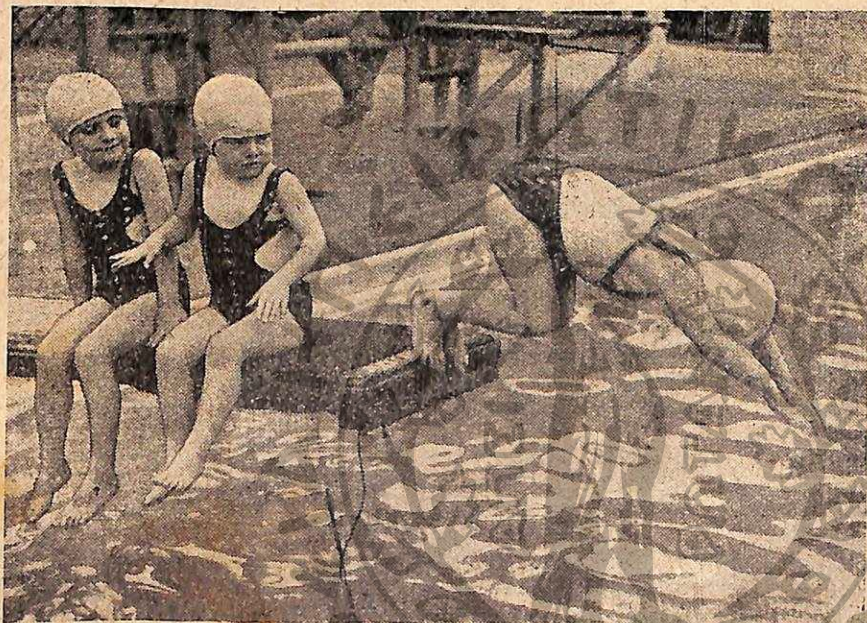
Ὁ συνταγματάρχης πάλι κόμπιασε.

— Ὁ Βερεζίνας θὰ ἔρθῃ μαζί μου.

Οἱ θρῆνοι τῆς μικρούλας ξανάρ-
χισαν δυνατώτεροι.

— Κι' αὐτὸς λοιπὸν θὰ μ' ἀφή-
σῃ! Ὁ δὲν μπορῶ, στήλῃθαι δὲν
μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ πρᾶγ-
μα. Πάρτε με μαζί σας! Θὰ εἶμαι

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Οἱ μικρότερες κολυμβήτριες τῆς Ἀγγλίας. Ἡ μεσαία εἶναι ἡ Σίρλεϊ
Μέϊ, μόλις τριῶν ἐτῶν, ὀνομαστή ἀπὸ τώρα γιὰ τὴν τόλμην της
καὶ τὴν τέχνην της στὸ κολύμπι.

πολύ φρόνιμη, θά κάνω ε,τι κι' αν μου πητε, θά...

— Παιδάκι μου, σου είπα πώς δεν γίνεται... Μην επιμένεις γιατί κάνεις ακόμη μεγαλύτερη τή στενοχώρια μου. Εγώ ξέρω πόσο λυπάμαι που θά σ' αφήσω. Μά μη σέ πειράζει, δεν θά είσαι ολομόναχη. Θά σ' επιπιστευθώ στα χέρια μιᾶς ηλικιωμένης κυρίας που είναι πολύ στενή μας φίλη, σχεδόν συγγενής μας. "Εχασε όλη τήν περιουσία της στήν επανάσταση και τώρα ἀρροσώθηκε στήν ἀνατροφή των νέων κοριτσιών. Διευθύνει κοντά στήν Τουλόν ένα Παρθενωγωγείο όπου θά περάσης πολύ ευχάριστα, με τήν καλύτερη συντροφιά.

— Νά κλειστώ στο σχολείο! φώναξε ή όρφανή πανικόβλητη. Ποτέ, ποτέ! Είναι αδύνατο νά τό υποφέρω αυτό τό πράγμα! Θά κλαίω νύχτα και μέρα, δεν θά τρώω μπουκιά και όταν γυρίσετε πίσω θά με βρήτε πεθαμμένη!

Μάταια ό συνταγματάρχης εξήντησε όλη του τήν ευγλωττία ζωγραφίζοντας στήν Κάτια με τά ωραιότερα χρώματα τό Παρθενωγωγείο τής Τουλόν, περιγράφοντας τής τί ώραία που θά διασκεδάσε με τά κοριτσάκια τής ηλικίας της και πόσα πράγματα θά μάθαινε.

Εδω, περνούσε όλο τόν καιρό της μοναχή της, έχοντας για μόνη συντροφιά δυό γέρους και κουραμένους στρατιωτικούς. Δεν ήταν βέβαια και πολύ διασκεδαστική αυτή ή ζωή. Ενώ στήν Τουλόν θά είχε τό κόσμου τις ψυχαγωγίες, θά έκανε εκδρομές, θά έπαιζε θέατρο!

— Δεν θέλω ούτε θέατρο, ούτε συντροφίες, ούτε τίποτε, εδήλωσε ή Κάτια, μ' έναν ύστατο απειπμένο λυγμό. Δεν θέλω παρά μόνον τόν νουνό μου και τόν Βερεζίνα... κανένας άλλος δεν μ' άρέσει έξω από σάς. "Αν μ' αγαπάτε και σεις όσο σάς αγαπώ εγώ, δεν θά σάς έρχόταν ποτέ ή ιδέα νά με κλείσετε έσωτερική. Γιατί θέλετε νά χωρισθήτε από μένα;

— Για νά ύπηρετήσω τόν Αυτοκράτορα απάντησε ό συνταγματάρχης.

— Α, καλά τό κατάλαβα εγώ, φώναξε ή μικρούλα σφουγγίζοντας ευθύς τά μάτια της. Θά πάτε νά τόν συναντήσετε. Μά τότε πρέπει κι' εγώ νά έρθω μαζί σας. Πάρτε με μαζί σας, νουνέ μου, σέ παρακαλώ!

Είχε καρφωμένα τά μάτια της

παρακαλεστικά στόν κόμητα που βρισκόταν σέ μεγάλη άμηχανία. Δεν ήταν συνειδησμένος νά κάνει τόν αυστηρό και μύλο που προσπάθησε νά δείξη πώς ήταν θυμωμένος, δεν τά κατάφερε.

— Λες άνοησίες, Κατερίνα, είπε προσπαθώντας νά δώση έναν άγριο τόνο στή φωνή του. Κάνεις σάν κακομαθημένο παιδί.

— Μη με λες έτσι, έκανε χαδιάρικα ή μικρούλα. "Επαψα λοιπόν νά είμαι ή Κάτια σου;

— Όταν είσαι φρόνιμο παιδί, όχι.

— Μά δεν είμαι κακιά. Θέλω μόνον νάρθω μαζί σας. Δεν είναι φυσικό για ένα παιδί νά μη θέλη ν' αποχωριστή τόν πατέρα του;

«Έτσι έλαβε και ό Βερεζίνας τό βάπτισμα του Ίσημερινού...»

— Όχι, όταν αυτή ή επιμονή τόν στενοχωρεί, και εσύ με λυπείς πολύ, Κάτια.

Η «Κατερίνα» είχε μπει πάλι κατά μέρος. Ο συνταγματάρχης είχε αρχίσει νά μαλακώνη.

Τό κοριτσάκι άγκάλιασε τό λαιμό του με τά χέρια του.

— Αφησέ με νάρθω μαζί σας νά παρηγορήσω τόν Αυτοκράτορα, είπε μπορεί νά σάς φανώ και χρήσιμη, ποιός ξέρει. "Αν εκείνοι που τόν φυλάνε ύποψιασθούν έσας, τούς Γάλλους, έμένα δεν θά μ' ύποψιασθή κανένας. Ποιός λογαριάζει ένα κοριτσάκι!

— Έλα κάνε μου τή χάρη. Σε παρακαλώ, για τό δικό μου τό χατήρι και τού Αυτοκράτορος.

— Ήταν τόσο συγκινητική καθώς

είχε σταυρωμένα τά χέρια της και τόν έκοίταζε με τά μεγάλα της μάτια, τά όγρὰ ακόμη από τά δάκρυα. που ό συνταγματάρχης έννοιωσε πώς δεν θά μπορούσε νά τής αντίσταθῃ πολύ ακόμη.

— Ας πάσουμε αυτή τή συζήτηση, είπε τέλος, είσαι πολύ ταραγμένη. Πολύ στενοχωριέμαι που σέ βλέπω τόσο λίγο λογική. Χωρίς νά τό θέλω έμαθες τούς σκοπούς μας, φύλαξέ τους τούλάχιστον μυστικούς. Η παραμικρή άκριτομύθια μπορεί νά έχη δυσάρεστα αποτελέσματα για όλους μας.

— Δεν θ' ανοίξω τό στόμα μου νά πω λέξη, έκανε ή Κάτια, αλλά και σεις δεν θά με στείλετε στήν Τουλόν.

— Αυτό θά τό ιδούμε. Για τήν ώρα ξαναγύρισε στα λουλούδια σου και στόν Βερεζίνα. Έμένα με περιμένουν για τό δείπνο κάτι φίλοι μου στήν πόλι. Μη με περιμένετε. Θ' άργήσω νά γυρίσω.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

Ένας βασιλιάς σάν γέραςε, θέλησε νά διαλέξη τόν πιό έμπιστο άνθρωπο τής χώρας του.

Ηθελε νά τόν κάνει έτσι σάν πρωθυπουργό νά πούμε. "Όστερα σκεφτόταν πώς έπρεπε νάφήση έναν άνθρωπο τής έμπιστοσύνης του στο μικρό του γυιό που σέ λίγα χρόνια έσως θά γινόταν βασιλιάς.

Φώναξε λοιπόν όλους τούς ύπουργούς του, όλους τούς μάγους κι' όλους τούς σοφούς τού τόπου του και τούς είπε:

— Θέλω από σας μιᾶ χάρη. Νά μου πητε τί λέγει, έξω ό λαός μου για μένα. Τί ιδέα έχει για τό βασιλιά του.

Πέρασαν λοιπόν όλοι ένας-ένας με τή σειρά του.

Ένας ύπουργός τού είπε:

— Αφέντη βασιλιά μου. "Όλος ό λαός είναι πολύ-πολύ ευχαριστημένος μαζί σου. Μέρα και νύχτα για σένα προσεύχεται και παρακαλεί τό Θεό νά σοῦ δίνη όλα τά αγαθά τού κόσμου.

Όστερα ήρθε ή σειρά ενός μάγου. Ο μάγος τού είπε:

— Πολυχρονεμένη μου αφέντη. "Όλοι οι άνθρωποι τής χώρας μιλοῦνε για τήν καλосύνη σου και για τή μεγάλη σου καρδιά.

«Νά! Και τώρα που έρχόμουν εδω στο παλάτι που με φώναξες, καθώς περνούσα τό περιβόλι σου, ά-

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΓ'. — Καλή πωλήτρια

— Μαμμά! μου είπε κουφά ή Γαλαζούλα ήθελα νά καθούμαι πιό ψηλά: έτσι δεν μου βολεῖ πολύ. Δεν μπορεί νά ψηλώση λίγο ή καρέκλα μου; "Ω, τό ευκολότερο τού κόσμου! Πήρα ακόμα ένα χοντρό βιβλίο, τό έβαλα στήν καρέκλα τής Γαλαζούλας, τήν κάθησα πάνω κι' έτσι ψηλώσε όσο ήθελε.

Αμέσως χτύπησε τό κουδούνι και μπήκε στο Ζαχαροπλαστείο ή Μεγάλη "Αρκούδα. Φορούσε τά καινούργια της παπούτσια (μου ζήτησε τήν άδεια νά τά βάλλη), κι' ένα μονόκλ στο μάτι που τής έλειπε. Δεν έβλεπε βέβαια από κείνο τό μέρος άρροῦ μάτι δεν ύπήρχε (τά γυαλιά κάνουν τίποτα χωρίς μάτια;) ήταν όμως χαριτωμένη.

— Έχετε μέλι; ρώτησε τή Γαλαζούλα. Έμένα μιάρέσει πολύ τό μέλι.

— Έχουμε στήν κουζίνα για μερικά γλυκίσματα που θέλουν μέλι, αποκρίθηκε ή Γαλαζούλα. δεν πουλούμε όμως, απεναντίας αγοράζουμε.

— Κοίμα, έκαμε ή "Αρκούδα. Τότε δώστε μου απ' όλα σας τά μπομπόνια, μιᾶς δραχμῆς από κάθε είδος.

Κι' έβγαλε από τήν τσέπη της κι' έβαλε στο τραπέζι μιᾶ φούχτα δραχμῆς από άσημόχατο. Η Γαλαζούλα κατσούφιασε. Ήταν μετέας νά ζυγίση και νά βάλλη σέ σακουλίτσες τόσα είδη. Αλλά τί νά κάνει; Πολλήτσια ήταν. Γι' αυτό τήν είχαν στολίσει και τήν είχαν καθίσει εκεί πάνω. Και περιποιήθηκε τήν "Αρκούδα και τής είπε κι' ευχαριστώ.

— Ευχαριστώ κι' εγώ! αποκρίθηκε ευγενικά ή "Αρκούδα. Καλά κέρδη, κυρία! Φροντίστε όμως νά πουλάτε και μέλι σκέτο για μᾶς τις "Αρκούδες. Ευχαριστώ, χαίρετε!

Εστρέωσε τό μονόκλ στο μάτι της, έβαλε τό χέρι της στο στήθος της με μιᾶ υπόκληση, και πήγε στήν πόρτα για νά φύγῃ. Εκεί στάθηκε πάλι. — Θά χαρουν πολύ τά παιδιά μου, είπε, που θά ιδουν τόσα μπομπόνια.

— Α! για τά παιδιά σας τάγοράσατε, κυρία; Πόσα έχετε, νά σας ζήσουν;

— Μάλιστα, κυρία, για τά παιδιά μου έχω έφτά, ζωή νάχουν!

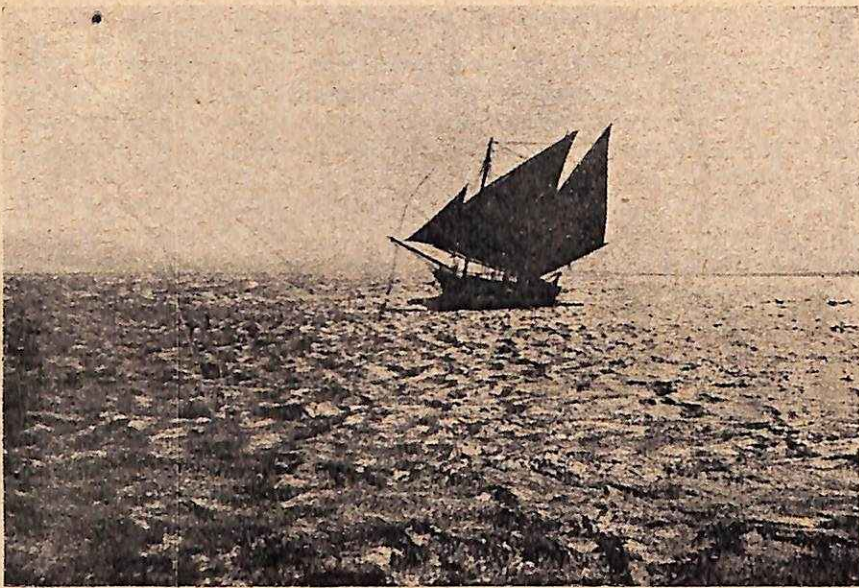
— Τί σύμπτωση! Κι' εγώ έφτά είδων μπομπόνια είχα νά σας δώσω ένα για τό καθένα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[1^η Δε έκθεση σελ. 422]

Ψαροπούλα στο Χιώτικο μπουγάκι

ΘΕΡΝΑΔΙΕΡΟΣ (Α' Βραβείον, Μικρή Τάξη)

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τέτοιο ήταν το κατάλοιπό τους εκείνο το βράδυ στο Γκαρντιμάου. Μόλις έμειναν δυό ώρες, για να φάνε και να ξεμουδιάσουν — και τότε άρχισε ξαφνικά πάλι, ακολουθώντας τους μαϊνάνδρους της κοιλάδας, τότε τρέχοντας στις όχθες του ποταμού, και τότε περνώντας παταμάκια, πάντα χωρίς γεφύρι, που τα νερά τους έδρεχαν κάποτε και τα πόδια των ταξιδιωτών.

Από τη φύση που ήταν έξοχη προπάντων στα περίχωρα του Μουγκιάρ, τίποτα σχεδόν δεν έδλεπαν μέσα στη βαθεία νύχτα. Ένυσταζαν κιόλα και κοιμόνταν όσο μπορούσαν μέσα σ' ένα άμαξι που τρανταζόταν και κροτούσε ολοένα.

Ενημέρωνε όταν έφθασαν στο Σουκαράς. Εκεί επιτέλους μπόρεσαν να αναπαυθούν σ' ένα ανθρώπινο κατάλυμα, στο Ξενοδοχείο Ταγκάστ, κοντά στην ομώνυμη πλατεία της πόλης. Οι τρεις ώρες που πέρασαν σ' αυτό το ξενοδοχείο δεν τους φάνηκαν ατέλειωτες, παρά μόνο ίσως στον Αντιφέρ που βλαστημούσε αυτά τα «χασομέρια» κι ήθελε να τρέχει, να τρέχει, ως να φτάσει το ποθούμενο... Μά το άμαξι δεν ήταν δυνατό να ξεκινήσει πριν από τις έξι.

— Μήν κάνης έτσι, καθισούχαζε

το φίλο του, ο Τρεγκομαίν. Απόψε θάμαστε στη Μπόννα και το πρωί θα πάρουμε το τραίνο.

— Μά γιατί να μη βιαστούμε λίγο, για να πάρουμε το νυχτερινό; αντίλεγε ο Αντιφέρ.

— Δεν υπάρχει νυχτερινό τραίνο, θείε μου! είπε ο Ζυχέλ.

— Να χαθούν κι' αυτοί οι απολίτιστοι! μουρμούριζε ο Αντιφέρ.

Ο Ζιλδός τότε, για να τον παρηγορήσει, του έδωσε ένα ωραίο χαλί, κι που είχε βρει στο ποτάμι.

— Νά, του είπε, πάρε αυτό το καινούργιο, γιατί το δικό σου θα πάλλω σε τόσο καιρό μέσα στο στόμα σου.

Κι' ο Αντιφέρ τήχαψε άμέσως κι' άρχισε να το μασουλίζει.

Κι' ενώ ο Ζιλδός κι' ο Ζυχέλ βγήκαν να κάμουν έναν περίπατο στην πλατεία με τα λιγοστά της δέντρα, τα ναυτολίκια σπύτια της και τάνοιχτά απ' τα χαράματα καφενεία, ο Αντιφέρ έμεινε στο ξενοδοχείο να μελετήσει... το χάρτη της Αφρικής.

Εκεί που περπατούσαν ο Ζιλδός άξαφνα είπε:

— Στόν κόλο της Γουίνεας, που θα πάμε τώρα, τα βάρανά μας άραγε θα τελειώσουν; Η μήπως ελ' αυτά δεν είναι παρά μιά φάρσα, ένα παιχνιδι;

— Ξέρω κι' εγώ; αποκρίθηκε ο

Ζυχέλ. Ποιός μ'αξ έγγυάται πως στο νησάκι Νο 2 δεν θα βρούμε πάλι ένα χαρτί που θα μ'αξ στέλνη σ' άλλο νησάκι, Νο 3;

— Κι' από κει σ' άλλο Νο 4, και σ' άλλο Νο 5, και σ' άλλο Νο 6 και... τράβα κορδέλλα; συμπλήρωσε ο Ζιλδός.

— Και θα ακολουθήσετε σεις το θείο μου ως να βρή την άκρη; ρώτησε ο Ζυχέλ.

— Χμ! Έκαμε ο Ζιλδός σηκώνοντας τους ώμους. Μου είναι τόσο δύσκολο να νρηθώ κάτι στο φίλο μου, να ντισταθώ στη θέλησή του!...

— Α, εγώ ως τέ λέω! φώναξε ο Ζυχέλ. Θα σταματήσω στο νησάκι Νο 2. Για κανένα λόγο δεν θα πάω γυρεύοντας και νησάκι Νο 3! Α, ως εκεί!

— Και πως θα πείσες το θείο σου να γυρίσουμε στο Σαιν-Μαλν' άπρακτοι;

— Θα προσπαθήσω. Κι' αν δεν το καταφέρω, θα γυρίσω μονάχος μου και θα παντρευτώ την Ένογάτη που σε λίγους μήνες θα είναι έγγληκη.

— Άς είναι. Τώρα δεν έχουμε παρά να εξακολουθήσουμε το ταξίδι μας. Ύστερα... θα ιδούμε.

Γύρισαν στο ξενοδοχείο την ώρα ίσα ίσα που ξεχναν τ'άμαξι. Σε λίγο καθένας πήρε τη θέση του και το άμαξι άρχισε να τρέχει στις δύο δασικές πλαγιές της Σουκαράς, μέσα στην ωραιότερη φύση, στα θαυμαστότερα τοπεία που μπορούσε κανένας να ιδεί σ' εκείνη τη χώρα. Κρίμα που ο Ζιλδός δεν είχε καιρό να τα βλέπει όλα! Συχνά μιλούσε με τον οδηγό, που του έδινε διάφορες πληροφορίες.

Έτσι έμαθε πως οι κυνηγοί, μέσα στις πυκνές εκείνες λόχμες, σκότωναν τουλάχιστο σαράντα λιοντάρια το χρόνο, άπάνω από εκατό πάνθηρες, κι' άμέτρητα τακάλια.

— Άκούς, Πέτρο; έκανε ο μασουιέρης με θαυμασμό.

— Σκοτίστηκα! άπαντούσε ο Αντιφέρ. Τι με νοιάζει μένα για τα λιοντάρια της Τύνιδας; Αν μου λέγατε για το νησάκι, μάλιστα! Μά και μιλιούνα θεριά νάχη εκεί, μη νομίζετε πως θα υποχωρήσω...

Μά κι' ο Ζυμπουκό φαινόταν να μη δίνει πεντάρα για τα λιοντάρια της Τύνιδας. Μόνο ο Μπέν-Όμαρ χλωμαζε κι' έτρεμε στη γωνιά του, όταν άκουγόταν από τη λόχη κανένας βρυχηθμός σ' μακρινή βροντή...

Στις έπτά το βράδυ, χωρίς κανέν' άπεικταίο, έφθασαν στη Μπόννα. Απαρηγόρητος πάλι ο Ζιλδός που δεν μπόρεσε να ιδεί τίποτα σχεδόν απ' αυτή την πόλη με τον ωραίο παραθαλάσσιο δρόμο, το μακρουλό λιμάνι, και τη μεγάλη πλατεία που είναι στην μπροντζίνη ρεδιγκότα του.

Διάλεξαν ένα ξενοδοχείο στην πλατεία, δέπνησαν και πλάγιασαν από τις δέκα, για να είναι έτοιμοι το πρωί να πάρουν το τραίνο. Τσακισμένοι από ταξίδι έξήντα ωρών, τη νύχτα εκείνη ελοι κοιμήθηκαν βαθιά — κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ τρομερὸς Ἀντιφέρ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'

Ἀπὸ τὴ Μπόννα στὸ Ἀλγέρι καὶ ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι στὸ Δακκάο... ὁλοταχὺς καὶ συντόμως.

— Μά δεν υπάρχει σιδηρόδρομος ἀπὸ τὴ Μπόννα στὸ Ἀλγέρι... Ὁ γίνη ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια. Ἄν θέλετε νὰ περιμένετε...

Ἔτσι ἀπάντησε τὸ πρῶτο ὁ ξενοδόχος στὸν Ἀντιφέρ, ποὺ τὸν εἶχε ρωτήσει. Κι' ἦταν τόσο βέβαιος πὼς κάποιος σιδηρόδρομος ἢ τροχιόδρομος λειτουργοῦσε! Ἀλλὰ δὲν τὰ ἔχασε.

— Φεύγει τουλάχιστο κανένα βαπόρι; ξαναρώτησε.

— Μάλιστα, σήμερα, άμέσως.

— Μπαρκαρίζομαστε!

Ἔτσι, κατὰ τὴς ἑξῆς, ὁ Ἀντιφέρ κι' οἱ σύντροφοί του ἔφυγαν ἀπὸ τὴ Μπόννα μ' ἕνα γρήγορο βαποράκι, ποὺ στὸς ὀκτὼ το βράδυ μπήκε στὸ λιμάνι τοῦ Ἀλγερίου.

Ἀποβιβάστηκαν, ἀνέβηκαν τὰ σκαλάκια μ'αξ προκουμάς με τ'άστιες ἀφίδες, ἀκολουθήσαν αὐτὴν τὴν προκουμά, ἀφίνοντας ἀρστέρα μ'αξ πλατεία με πολλὰ φυτὰ, ἔπειτα μ'αξ σειρά ἀπὸ μεγάλα κτίρια, ποὺ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν καὶ τὸ Ξενοδοχεῖο τῆς Εὐρώπης. Εκεί τοὺς δέχθηκαν φιλόξενα.

Ο Ζιλδός άμέσως μετὰ τὸ γεῦμα ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του, κατευχαριστημένος ποὺ θὰ ἔμεναν στὸ Ἀλγέρι σαράντα ὧρες καὶ θὰ εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ ιδῇ τὴν πόλη. Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ὁ Ζυχέλ, γιὰ νὰ γράψῃ πρὶν κοιμηθῇ, τῆς Ἐνογάτης. Οἱ ἄλλοι ἔμειναν κάτω, γιὰ νὰ μιλήσουν. Πὼς; μιλούσε τώρα κι' ὁ Ἀντιφέρ; Μά ναί! Ὁ Ζιλδός κι' ὁ Ζυχέλ συχνα τὸν ἔβλεπαν σὲ φιλή κουδέντα μετὸν τραπεζίτη. Κι' ἀποροῦσαν: Τί νὰ ἔχουν οἱ δύο τοὺς; Τί σχέδια ἔκαναν μυστικά;...

Ο Ζιλδός δὲν εἶχε πλαγιάσει ἀκόμα. Καθόταν στὸ παράθυρο, γιὰ νὰ ἀναπνέῃ τὸν καλὸ ἀλγερινὸ ἀέρα καὶ νὰ βλέπῃ τὴν πόλη... Ἀξαφνα ἄκουσε νὰ τοῦ χτυποῦν τὴν πόρτα.

— Σὺ ἴσι. Ζυχέλ;

— Ὁχι, ἐγώ, ὁ Ἀντιφέρ.

— Α! στάσου νὰ σοῦ ἀνοίξω...

— Περιττό... Ντύσου καὶ κλείσε τὴ βαλίτσα σου.

— Τὴ βαλίτσα μου;

— Φεύγουμε σὲ σαράντα λεπτά!

— Λεπτά;... λεπτά εἶπες;

— Ναί! Καὶ μὴν ἀργήσης, γιὰ τὴν βαπόρια δὲν συνιθίζου νὰ περιμένουν. Πάω νὰ εἰδοποιήσω καὶ τὸν Ζυχέλ.

Ὁνειρευόταν ὁ κακέριοις ὁ Ζιλδός: Ὁχι. Γιατί σὲ λίγο ἄκουσε τὸν Ἀντιφέρ νὰ χτυπᾷ τὴν πόρτα τοῦ Ζυχέλ καὶ νὰ τοῦ λέῃ τὰ ἴδια. Ὅστε θὰ ἔφευγαν τὸ ἴδιο βράδυ; Ὅυτε δυὸ ἡμέρες δὲν ἔμειναν στὸ Ἀλγέρι νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ τὸ ιδοῦν καλά;

Ναί, δυστυχῶς. Ὁ Ἀντιφέρ κι' ὁ τραπεζίτης, ποὺ εἶχαν βρεῖ νὰ ρωτήσουν γιὰ βαπόρι, εἶδαν ἕνα ποὺ γιὰ κακὴ τοὺς κι' ἀνέλπιστη τύχη, σκαπάριζε ἐκείνη τὴν ὥρα γιὰ νὰ φύγῃ σὲ λίγο. Ἀμέσως ὁ Ἀντιφέρ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ζιλδὸ καὶ τὸν Ζυχέλ, ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ τὸ γράμμα τοῦ στὴ μέση, κι' ὁ τραπεζίτης τὸν Μπέν-Όμαρ καὶ τὸν Ναζίμ, ποὺ μόλις εἶχαν πλαγιάσει.

Θέλοντας καὶ μὴ, ἑτοιμάσθηκαν γρήγορα ελοι.

— Τὸ περιμένετε αὐτό; εἶπε ὁ Ζυχέλ στὸν Ζιλδὸ.

— Ὁχι, παιδί μου! Κι' ἐγὼ ποὺ λογάριζα νὰ ιδῶ ὅλο τὸ Ἀλγέρι! Καὶ τὸ λιμάνι, καὶ τὸ Βοτανικὸ Κήπο, καὶ τὸ περίφημο Κασμπά...

— Τί νὰ γίνῃ! Κακοτυχία γιὰ μ'αξ καὶ καλοτυχία γιὰ τὸ θείο μου.

— Α, μὰ ἐπιτέλους θὰ κάμω ἐπανάσταση!

— Δὲν πιστεύω νὰ τὸ κατορθώσετε...

— Ἐχεις δίκιο. Ἀς μὴ λέω λόγια. Ὁ θείός σου μὲ κάνει ὅπως θέλει.

Καὶ στενάζοντας ὁ Ζιλδός, ἐκλείδωσε τὴν βαλίτσα τοῦ. Ὑστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά, ελοι ἦταν μαζεμένοι στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου.

Τοὺς εἶχαν δεχθεῖ καλά μετὴν ιδέα πὼς θὰ ἔμεναν. Μά τώρα ποὺ τοὺς ἔβλεπαν νὰ φεύγουν, κατέβασαν τὰ μούτρα τοὺς. Ὅστος οἱ ταξιδιώτες πλήρωσαν τὴς κάμαρές τοὺς σὰ νὰ εἶχαν κοιμηθεῖ, ὁ Ζυχέλ ἔρριξε τὸ βιαστικὰ τελειωμένο γράμμα τοῦ στὸ κιβώτιο τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ λιμάνι.

Περνώντας, ὁ Ζιλδός ἔρριξε μ'αξ τελευταία ματιά στὴ φωτισμένη ἀκόμα πλατεία τοῦ Διοικητηρίου.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν προκουμά, ἦταν ἀραγμένο ἕνα βαπόρι, ποὺ τὰ καζάνια ἀκούγονταν νὰ μουγγρίζουν ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ἁτμοῦ. Ἐνας μαῦρος καπνὸς ἀνέβαινε στὸν

ἐναστρο οὐρανό. Δυνατὰ σφυρίγματα ἔσχιζαν τὸν ἀέρα.

Οἱ ταξιδιώτες μπήκαν σὲ μ'αξ βαρκα. Μὲ λίγες κουπιές ἔφτασαν στὸ βαπόρι. Πρὶν ἀνανοθῇ, ὁ Ζιλδός δὴγγήθηκε στὴν καμπίνα ποὺ θὰ μοιραζόταν μετὸν Ζυχέλ. Ὁ Ἀντιφέρ μετὸν Ζυμπουκό τοποθετήθηκαν σ' ἄλλη, καὶ σ' ἄλλη ὁ Μπέν-Όμαρ μετὸν Σαούκ.

Τὸ βαπόρι ὀνομαζόταν «Καταλάνος», ἀνῆκε σὲ μασσαλιώτικη Ἐταιρεία κι' ἐξυπηρετοῦσε τὴν δυτικὴ ἀκτὴ τῆς Αφρικής ὡς τὸ Σαιν-Λουὶ καὶ τὸ Δακκάο. Ἐκανε καὶ διαμέσους σταθμοὺς ὅπου χρειάζονταν νὰ βγάλῃ ἢ νὰ πάρῃ ἐπιβάτες, νὰ φορτώσῃ ἢ νὰ ξεφορτώσῃ ἐμπορεύματα. Καὶ εἶχε τὴν πολὺ ἀρκετὴ γι' αὐτὰ τὰ ταξίδια ταχύτητα τῶν δέκα ὡς δώδεκα κόμβων.

Ύστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ὁ «Καταλάνος» σφύριξε ἀκόμα μ'αξ φορὰ, ἔλυσε τὰ σχοινιά τοῦ, ξεκίνησε γύρω ἀπὸ τὰ γυροβολημένα πλοία, ἀκολούθησε τὸ στενὸ ἀνάμεσα Νουστάμου καὶ μώλου, βγήκε στ' ἀνοιχτὰ καὶ διευθύνθηκε δυτικὰ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ[1^η Δε έκθεση σελ. 422]Ο Τσέλιγκας περίπατο
ΓΡΙΦΟΣ (Α' Βραβείον, Μεγάλη Τάξη)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ

Πάντα ήμουνα περιεργή η ήθελα να τα μαθαίνω όλα: ρωτούσα για το κάθε τι που γινόταν γύρω μου, για το κάθε τι που μάθαινα με τη μεγαλύτερη λεπτομέρεια, θέλοντας να εξακριβώσω όλα τα καθέκαστα με το νύ και με το σίγμα. Κι' αν τύχαινε και δεν έπρεπε να μάθω καθώς μου έλεγαν, ε! τότε με χίλια δυο τεχνάσματα προσπαθούσα να βρω τον τρόπο που θα ικανοποιούσα την περιέργειά μου.

— Πω! Πω! παιδικά μου, μου έλεγε συχνά η γιαγιά μου η περιέργεια είναι κακό πράγμα και τιμωριέται.

Κι' αλήθεια, ήθελα στιγμή που τιμωρήθηκα σκληρά και μετανόησα, ξεριζώνοντας για πάντα από μέσα μου το άσχημο αυτό ελάττωμα.

Πήγαινα στη μεσαία τάξη στο Κολέγιο. Έκεινη την ημέρα, θυμάμαι, είχαμε στη Γεωγραφία τις γαλλικές Άποιες και δεν ήξερα διόλου μάθημα. Μόλις μπήκε στην αίθουσα η μαματζέλ κι' άνοιξε τον κατάλογο, άρχισαν και τα καρδιοχτύπια: τόσο δυνατά χτυπούσε η καρδιά μου, που νόμιζα πως θα σπάσει. Δεν είχε εξετάσει παρά τρεις μαθητές, όταν—προς μεγάλη μας ανακούφιση—μπήκε ο επιστάτης κι' είπε της μαματζέλ πως την ζητάει στο γραφείο ή μητέρα της. Μόλις έφυγε αφήνοντας επάνω στην έδρα τον κατάλογο ανοιχτό, άμέσως, ξεχνώντας και φόβους και καρδιοχτύπια, κυριεύθηκα από την περιέργεια να ιδω τους βαθμούς. Αφού έδωσα απόλυτη ησυχία στα κορίτσια, ανέβηκα στην έδρα, ταχτοποιήθηκα με τη μεγαλύτερη σοβαρότητα στην καρέκλα και, πέρνοντας ύψος καθηγητοσύνης, άρχισα να λέω σε κάθε μία τους βαθμούς της, μιμούμενη τη φωνή και τα σκέτσα της μαματζέλ μας. Τόσο άφοσιωμένες είμαστε εγώ στο καθήκον μου και οι συμμαθήτριάς μου στο να κοιτούν τους βαθμούς τους και συγχρόνως να γελούν με τη μίμηση την καθηγήτρια που μπήκε στην τάξη. Τό το έγινε σαν την είδαμε ήταν άλλο πράγμα: τα κορίτσια έβαλαν τις φωνές κι' έτρεξαν να καθίσουν στις θέσεις τους, ενώ δε τόσο πολύ ξαφνιασμένα, που δεν μπορούσα να κάνω.

Η μαματζέλ, χωρίς να πη τίποτα, κάθισε στη θέση της και, γυρίζοντας σε μένα, μου λέει:

— Έξακολούθησε το μάθημα, παιδί μου.

— Δεν ξέρω, μαματζέλ, της λέω. Τί ήταν να της πω! Σηκώνεται επάνω και ψιθυρισμένη μου λέει:

— Μάθημα δεν ξέρεις, τις τρέλλες όμως ξέρεις να τις κίνης! Έννοια σου και θά σου διανοήσω εγώ την περιέργειά σου: πάρε γρήγορα τη σάκκα σου

και φύγε από το Κολέγιο... η μάλλον όχι, πέρα πρώτα απ' το γραφείο του Διευθυντού κι' εκείνος ως σε τιμωρήσει...

Το αποτέλεσμα της περιεργείας μου θέλετε να το μάθετε; Δυο ημέρες αποβολή κι' ένα μηδέν στη Γεωγραφία. Το πάθημα μούγινε μάθημα. Μά έπρεπε να τιμωρηθώ για να βάλω γνώση.

Ζουζού [B]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1935, φυλλ. 36]

— Αν οι ζωγράφοι δεν είναι τόσο πολλοί στον κύκλο μας όσο ήταν άλλοτε, οι φωτογράφοι μας όμως αυξάνονται και πληθύνονται, και αυτό είναι πολύ εύχριστο. Γιατί για ναποφασίση κανείς να γίνη ερασιτέχνης φωτογράφος, πρέπει να έχει μάτι, γούστο, τεχνική ικανότητα, ύπομονη και αγάπη του υπαίθρου. Και τα χαρίσματα αυτά δεν λαμβάνουν από κανένα σχεδόν από τους διαγωνιζομένους, γιατί οι φωτογραφίες που μου έστειλαν είναι ή μία καλύτερη από την άλλη, τόσο που δεν ήξερα ποιά να πρωτοδιαλέξω.

Είχα ζητήσει ένα τοπίο με ανθρώπους. Τοπίο μου έστειλαν όλοι, αλλά πολλοί έξηκα, χωρίς ανθρώπινη ψυχή—που να διακρίνεται τουλάχιστον. Μερικοί μου έστειλαν και ανθρώπους, χωρίς τοπίο. Και οι υπόλοιποι έστειλαν φωτογραφίες που συνδυάζουν και τα δύο. Η καλύτερη φωτογραφία, ως τοπίο ελληνικό, ως πρωτότυπη σύνθεσις, ως κίνηση, είναι η χαριτωμένη φωτογραφία της *Έρεϊκης*, «Κυνήγι μετά τόξων». Έχει όμως τεχνικά μειονεκτήματα και είναι λίγο θαμπή—γι' αυτό και δεν δημοσιεύεται—κι' έτσι της δίνω τη δεύτερη θέση.

Απεναντίας, ο *Τσέλιγγας* περίπατο του *Γρίφου* μπορεί να μην έχει τόση πρωτοτυπία, αλλά συνδυάζει την καλή τεχνική, το ελληνικό τοπίο και την επιτυχή σύνθεση. Ο ίδιος στέλνει και μια ωραιότατη «Δύση στη Θάσο», παρμένη contre lumière, αλλά μόνο μία φωτογραφία λαμβάνεται υπ' όψη.

Από τεχνικής απόψεως περίφημη φωτογραφία είναι ή «Ψαροπούλα» του *Θερναδέου*. Τα κύματα φαίνονται σαν ανάγλυφα και το παιχνίδισμα του φωτός στη θάλασσα αποδίδεται μοναδικά. Το θέμα όμως αυτό το συναντούμε πολύ συχνά, δεν παρουσιάζει μεγάλη πρωτοτυπία.

Οι «Κύνες» του *Ζάν* είναι πολύ καλή φωτογραφία ως θέμα και έκθεση (μόνο που λείπει έντελώς το τοπίο) επίσης είναι οι «Ψαράδες στην Αϊδηψό» του *Γελατού* «Υπολογαγού»—

και αυτή τραβηγμένη contre lumière—και «Στ' Ακρογιάλι» του *Πειραιωτάκη*, μόλο που έπρεπε να είναι από μακρύτερα τραβηγμένη για να έχη περισσότερο ορίζοντα. Το ίδιο μειονέκτημα παρουσιάζουν και οι «Χωρικοί στην Πεντέλη» της *Τρύπας* στο *Νερό*. Από εκείνες που δεν παρουσιάζουν ανθρώπους στα τοπία τους, αναφέρω τη «Δύση» του *Δελινού* (αν ήταν λιγώτερο μαύρο το πρώτο επίπεδο θα ήταν μοναδική έκθεση και πρωτοτυπία) ένα τοπίο του *Αγνουσιάνου* *Δελινού*, το «Σούνιο» του *Βάσιγκτων* και το «Ποντικονήσι» της *Σπίθας* (ωραία φωτογραφία, τραβηγμένη μετά τη δύση του ήλιου, γεμάτη ήρεμία και γαλήνη).

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (από 15 ετών και άνω, καθώς και όσοι δεν εφημέιωσαν ηλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γρίφος* [20E]
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Έρεϊκή* [18E].—*Ζάν* [18E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δελινό* [16E].—*Πειραιωτάκη* [16E].—*Τρύπα στο Νερό* [16E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14E] εις έκαστον: *Αγνουσιάνου* *Δελινού*, *Ταξιδιώτης*, *Μαργαρίτα*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: από [12E] εις έκαστον: *Ταβέρης*, *Κ. Παπαδημάκης*, *Ταξιδιάν*, *Κύπρις*.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (από 14 ετών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Θερναδέου* [20E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γελατούς* «Υπολογαγός» [18E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σπίθα* [16E].—*Βάσιγκτων* [15E].

ΕΠΑΙΝΟΣ: από [12E] εις έκαστον: *Δόνιφαν*, *Βεδουίνος*, *Μολιέρος*, *Ανθός* *Ανεμώνης*, *Νοικοκυρούλα*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΛΥΣΙΣ

του Παιχνιδιού του φύλλου 35

Από τους τέσσερες ελέφαντες ο 1 και ο 4 είναι ίδιοι κι' απαράλλακτοι, ενώ οι δύο άλλοι έχουν μία μικρή διαφορά. Δηλαδή του 2 ή προβοσκίδα αντί να τελειώνει σ' ένα μικρό κύκλο, καταλήγει σε μία ίσια γραμμή, και του 3 το κάτω χείλος αντί να άκουμπάει στην προβοσκίδα, όπως όλων των άλλων, τελειώνει στους χαυλιόδοντες.

Τις βοήκατε τις διαφορές: «Ε, λοιπόν, τώρα δείξτε το παιχνίδι και στους φίλους σας για να τους παιδέψετε και αυτούς».

Ο ΑΝΑΤΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Ἀθήναι, 42 δόξ Εὐριπίδου
τὴν 25 Αὐγούστου 1936

ΣΗΜΕΡΑ ἔχουμε τάποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας (ἐκτός ἀπὸ τίς δύο πού δημοσιεύονται, θά δημοσιευθοῦν κι' ἄλλες δύο ἀκόμα βραβευμένες). Μένουν τάποτελέσματα Στίξεως καὶ Διηγήματος. Ἀφού δημοσιευθοῦν κι' αὐτά στὰ ἐρχόμενα φυλλάδια, θά ἔχουμε τ' Ἀποτελέσματα τοῦ παλίου Πεντάθλου καὶ μιὰ προκήρυξη νέου, γιὰτί, πρὶν τὸ καταργηθῇ, θέλω νὰ τὸ δοκιμάσω ἄλλη μιὰ φορά, μήπως, μὲ μερικὲς τροποποιήσεις, γίνῃ προσιτώτερο, ὥτε νὰ λαβαῖναι μέρος πολλοί.

Θάρχω μ' ἓνα γράμμα... μισό. Ἦταν, φαίνεται, σὲ δύο κόλλες καὶ μόνο ἡ μιὰ, ἡ πρώτη, εἶναι τώρα στὰ χέρια μου. Ἡ ἄλλη, μὲ τὸ τέλος καὶ τὴν υπογραφή, χάθηκε. Πῶς; κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Κάπου θά μπερδεύθηκε, ὅπως καμμιά φορά συμβαίνει. Τὸ ζητήμα εἶναι πῶς δὲν ξέρω ποῖά μοῦ γράφει (γιατί Διαπλαστούλα εἶναι). Μοῦ λέει γιὰ τὴν ἀντιπάθεια πού ἔχει στὰ «κακορίζικα» μαθήματα καὶ τὴ φρίκη πού αἰσθάνεται ὅταν συλλογίζεται πῶς σὲ λίγο τελειώνουν οἱ διακοπές κι' ἀρχίζει πάλι τὸ μισητὸ σχολεῖο. Περὶεργὸ πρᾶγμα! Γιατί βλέπω πῶς ἡ φίλη μου διαβάζει κι' ἔχει μιὰ μεγάλη εὐχαρίστηση ἀπὸ βιβλία τοῦ Πιραντέλλου, τῆς Ντελέντι, τοῦ Γκόττα καὶ ἄλλων. Μά πού εἶπα νὰ τὰ διαβάξῃ καὶ νὰ εὐχαριστήται. Στὸ σχολεῖο βέβαια. Ἄν δὲν πῆγαινε στὸ σχολεῖο, θά ἤξερε γράμματα; Γιατί λοιπὸν τὸ ἀντιπαθεῖ τόσο; Καὶ τὸ κάτω-κάτω, τί εἶναι αὐτά τὰ «κακορίζικα» μαθήματα, παρὰ ἡ ψυχολογία, ἡ ἀνθρωπολογία, ἡ ἱστορία, ἡ φυσικὴ, ἡ γλώσσα, κι' ὅλα τὰ ἄλλα πού ἀπολαμβάνει τώρα στὰ βιβλία τῆς;

Ἡ διαφορὰ εἶναι πῶς στὸ σχολεῖο αὐτά τὰ μαθαίνουμε πρὸ συστηματικῶς, πρὸ θετικῶς. Κι' ἔτσι χρειάζεται γιὰ νὰ μᾶς μείνουν καὶ νὰ μπορούμε ὕστερα νὰ χρησιμοποιοῦμε «τὴ μεγάλην» ὥρα βιβλιοθήκη πού ἔχουμε σὸ σπίτι μας... Ἐλάβα καὶ τὸ ἄλλο σου γράμμα, *Διπροσωπία*, πρὸ εὐχάριστο εὐτυχῶς, μὲ ὅσα τὸ συνόδευσαν. Καθὼς εἶπα καὶ σὸ προηγούμενο, Ἀσκήσεις τῆς νέας ἐσοδείας θάρχω νὰ δημοσιεύω μόνο ἀφού ἐξαντλήσω τὴν Συλλογὴ τοῦ σθένος Διαγωνισμοῦ. Ἐ, ὁ καιρὸς ἐδρόσος ἀρκετὰ δὲν μπορούμε νὰ θυμῶμε παράπονο οὔτε μεις πού μένουμε στὴν Ἀθήνα...

Ἄν καὶ ἀργά, *Ἀνοιξιάνικο Δουλοῦδι*—καὶ γι' αὐτὸ δὲν φταῖν βέβαια—σοῦ στέλνω κι' ἐγὼ τίς πρὸ ἐγκάρδιες εὐχές μου γιὰ τοὺς εὐτυχισμένους ἀρραβῶνες σου. Χάρηκα πάρα πολύ, κι' ἀκόμα γιὰτί μὲ βεβαιώνεις πῶς δὲν θά μᾶψης οὔτε παντρεμένη. Μά βέβαια! θά σοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο ἀφού μὲ παίρνεις ἐκατέρωθεν τὴν χρόνιαν, ἐλάνερη ζωὴ! Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνάνεωσά καὶ σὲ περιμένω ὅταν θάρης ἐδῶ μετὰ τὸ σταθμόμα.

Χαίρω πολὺ, *Μ. Β.*, γιὰ τὴν πλατύτητα αὐτῆς γνωριμίας, καὶ σὲ συχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς σου βαθμοὺς καὶ τὴν ἐπιδοσὴ σου στὰ διάφορα αὐτὰ διαγωνίσματα. Χαριτωμένο καὶ τὸ βαρβεῖο σου σὸ... σπουδαῖα, κι' ἐν κορίτσι πού ξέρει νὰ στριφώνῃ, νὰ μαντάρῃ, νὰ μπαλάνῃ, νὰ κἀν καλὰς κομπόζες κτλ., θάρης νὰ πᾶρῃ καὶ παραπάνω ἀπὸ τὸ πεντακοσάριο πού σοῦ ἔδωσαν. Γιὰ τὸ περιοδικὸ πού μὲ ρωτᾷς, δυστυχῶς δὲν ξέρω. Ἐχεις δικίω,

στὴν Ἐπανάρθωσιν Στίχων, στὴν ἀρχή, λείπει ἡ λέξη *ἐκείνη* αὐτὴ συμπληρώνει τοὺς δύο πρώτους στίχους.

Χαριτωμένη, *Μελιστάλαξη*, ἡ περιγραφή αὐτῆς καλοκαιριάτικῆς μπόρας. Ἀλήθεια, εἶδες μὲ τί σοβαρότητα, μὲ τί ἐμπερίθεια κάθονται οἱ γάτες ὅταν ἔξω βρέχῃ; Πραγματικῶς νομίζεις πῶς θέλουν νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα τῆς κοσμογονίας... Ὅχι, γὰ νὰ ἐπιτύχῃς στὸ Διαγωνισμὸ τῶν Λύσεων, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ λύσῃς ὅλες τίς Ἀσκήσεις ὅλων τῶν φυλλαδίων. Καὶ τίς μισὲς μόνο νὰ ἔχῃς εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ πάρῃς καλὴ θέσιν φαντάσου τώρα ἂν ἔχῃς τὰ δύο τρίτα ἢ τὰ τρία τέταρτα.

Μὲ ἱκανοποιῆς ἀληθινά. *Ἡοῖνα*, τὸ ραῖο σου αὐτὸ γράμμα γιὰ τὴ μακριὰ σου σιωπὴ. Τί καλά πού περνᾷς στὸ δροσερὸ χωριὸ τοῦ νησιού, μὲ τὴν ἀδελφούλα σου, ὅταν πηγαινῇ στὸ ἀγροκήπιον—ἀ, τὰ ξέρω τὰ φρέσκα, τὰ δλδρόσα φρούτα, πού τὰ ρίχνει κανένας στὸ παγωμένο νερὸ τοῦ πηγαδίου... ἢ στὰ γραφικὰ αὐτὰ πανηγύρια πού εἶναι ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν. Θά εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου κι' ελπίζω νὰ μοῦ γράψῃς μ' αὐτὸ πρὸ συχνά...

Καὶ τὸ δικὸ σου ἐσοχικὸ γράμμα, *Μιμόδα*, πολὺ... δροσιτικὸ Χαίρω πού καταγίνεσαι τώρα μὲ μένα περισσότερο. Πῶς σοῦ ἐφάνηκαν κι' οἱ νέοι Διαγωνισμοί; Ἀσφαλὸς θά βρῆτε δουλειὰ μ' αὐτούς, καὶ σοὶ ὁ καλὸς σου θεὸς. Αὐσώχρητο σοῦ ἔστειλα. Περιμένω τίς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Ἐκθεσιν.

Εἶδα, *Διάνα*, τί ὥραία πού πέρασες στὴν Πάτρα, κοντὰ στὸν ἀδελφὸ σου. Τί ὥραία πού μοῦ περιγράφεις τοὺς περιπάτους σου στὸ ἡλιοθαύμασμα, καθὼς καὶ τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ μὲ τὰ ἀντίθετα αἰσθητά... Σοῦ ἔστειλα τὸν Ὀδηγόν. Τώρα θά ξέρῃς τοὺς ὁρους καὶ θά λείψουν οἱ «μικροπαρεξηγήσεις». Μὲ χαρὰ θά σ' ἔδωκα καὶ σὸ γράφεο μου.

Συριανέ, ἡ ἔδρυν τοῦ Συλλόγου «Πρόσδος» εἶναι γνωστὴ στὰ Διαπλαστούλα ἀπὸ τὴ Μ. Ἀγγελία. Ἐγὼ εὐχαριστῶ καὶ περιμένω πολλὰ ἐσοπαύματα. Ὅχι, δὲ μαζὶ ἓνα ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται. Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιο πού σοῦ ἔδειξε κατὰ λάθος. Κοιμήματα γιὰ τὴ Σελίδα μὴ στέλνῃς σὸ ἐξῆς πρὸς μᾶς τὴν τυχὴ τοῦ προηγούμενου. Στὰ γράμματά σας ἀπαντῶ ἐδῶ ἐγὼ ἢ ἱδία, ἢ *Διάπλασις*.

Στέφανος τῆς Δόξης, λυπηρὸ πραγματικῶς πού στοὺς Ὀλυμπιακοὺς δὲν πῆραμε οὔτε ἓνα τρίτο βραβεῖο, καὶ ἀκόμα λυπηρότερο πού καθυστερήσαμε τόσο στὸ κολλυμβήμα, ἐνῶ εἴμαστε θαλασσίνοι! Ἀς ἐλπίζουμε ὅμως σὸ μέλλον. Χαίρω πολὺ πού σοῦ ἄρσαν τὰ θέματα τῶν νέων Διαγωνισμῶν καὶ περιμένω τίς ἀπαντήσεις σου. Βραβεῖο σοῦ ἔστειλα. Τώρα τὸ φυλλάδιο μου θά τὸ λαβαῖναι κι' ἐκεῖ πολὺ νωρίτερα, καὶ γράφῃς μου γι' αὐτό, γὰ νὰ ξέρω. Ὁ φίλος μου θά εἶδε τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου τού.

Ἄ, πῶς γέλασα, *Τοιανταφυλλάκη*, μὲ τίς σαφανατοπαροῦσες κοὰν ἐκείνες πού ἐπεφταν ἀπὸ τὸ ταβάνι τῆς Γιουνίτης! Ἐ, μὰ καὶ ποῖα ἐσοχὴ δὲν ἔχει... μύγες, σφήκες, μέλισσες, πεταλούδες, σαύρες, μερμήγκια, τζιτζικια, κουνουπιά; Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃσας καὶ κανένα σ' αὐτὸ τὸ ἀράδιασμα τῶν «ζωῶντων» πού ἔχεις συντροφίᾳ ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὰ περὶκα ὅπου ἔδεσες καὶ κούνια. Καὶ βέβαια πού δὲν μπορούσες νὰ μοῦ πῆς ὅλες σου τίς ἐντυπώσεις ἀπὸ Χρυσά, Ἀελαγκράτσια, Βέρη, σ' ἓνα μόνο γράμμα. Κι' ἀνοπόμωνα περιμένω κι' ἄλλο.

Τί γαννιτὸ ἐσοπαύμα μοῦ ἔκαμε ἡ *Χιω-*

τοπούλα! Ἐχει μιὰ καλὴ καὶ πλούσια θεῖα στὴν Ἀμερικὴ. Τῆς ἔγραψα νὰ μὲ πάρῃ γιὰ τὴ μικρὴ τῆς κόρη. Ἡ θεὰ δέχθηκε εὐχαρίστως. «Ἀφού μου συσταίνεις τόσο θερμὰ αὐτὸ τὸ περιοδικόν—τῆς ἔγραψα—θὰ τὸ παίρνω». Κι' ἡ *Χιωτοπούλα* εἶχε σὲ λίγο τὴ μεγάλη εὐχαρίστησιν νὰ μοῦ στείλῃ 3 δολλάρια καὶ τὴν διευθύνσιν τῆς νέας μου συνδρομῆς. Τὰ φυλλάδια τὰ ἔστειλα στὴν Ἀμερικὴ κι' εὐχαριστῶ τὴν καλὴ μου φίλη γι' αὐτὸ τὸ ἐσοπαύμα πού ἀλήθεια «ἔξιξε» γιὰ τρία». Τῆς ἔστειλα ἀκόμα καὶ τὴν «Ἀδελφούλα» μὲ αὐτόγραφο τοῦ κ. Ξενοπούλου κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της.

Θαυμάσια θά περνᾷς στὴ Ζάκυνθο, *Φοίβη*, κι' ἀφού ἐγνώρισες τὴ *Ζακυνθινούλα*, θά γνωρίσῃς κι' ἄλλες Διαπλαστούλες, γιὰτί ἐκεῖ ἔχω πολλὰς. Ἡ ἀρρώστιας πέρασαν πᾶς καὶ γρήγορα θαναλάδης τελειῶς στὸ ὥρατο νησί. Σὲ συχαίρω γιὰ τὸν καλὸ βαθμό. Αὐποδοῖαι πού δὲν μποροῦν σοῦ πῶς τὸνομα τοῦ *Πλωτάρχη*—πάντως δὲν εἶναι αὐτὸ πού γράφεις—ἀν εἶναι ὁμοῦ ἀγόρι ἢ κορίτσι μπορεῖς νὰ τὸ ἴδῃς στὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου τού ἀπὸ τὸ γράμμα (ἀ. ἢ κ.) πού ἔχει κοντὰ τού.

Σ' αὐτὰ μόνο τὰ γράμματα μπόρεσα νὰ πάντησῃ σήμερα (καὶ δὲν τὰ διέλεξα βέβαια) τὰ ἐπιστολὰ ἑνα-ἓνα μὲ τὴν ἐσοχὴ πού μοῦ ἤλθαν. Μὲ τὴν ἑῖα ὅμως εὐχαρίστησιν ἐδιδάσκα καὶ πολλὰ ἄλλα, πού ἀναγκάζομαι, δυστυχῶς, νὰ ταναφέρω ἀπλῶς ἐδῶ. Εἶναι τῶν καλῶν μου παιδιῶν: *Ἡλιόλουτης*, *Γολιάθ*, *Ὀυρανοῦ Πολυφώτου*, *Μεροντίες*, *Δευκὸ Κύνων*, *Ροζελάντιας*, *Ἀφανοῦς*, *Ἐρώα*, *Πολυλογουῖς*, *Λυδίας*, *Λυγαρίας* καὶ *Ρόζα-Δίνας*. Ἐξέτελεσα τίς παραγγελίες τους καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράφουν.

Πρέπει νὰ ἐκφράσω καὶ μιὰ εὐαρέσκεια: Ὅλα τὰ γράμματα αὐτῆς τῆς ἐδοδομάδας ἦταν καθαρά, εὐανάγνωστα, μὲ σκούρο μελάνι γραμμένα. Μπράβο, παιδιά μου, πού συλλογίσεσθε καὶ τὰ μάτια μου...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, ἀ. (ΦΜ). Ἀνοιξιάνικο Χαμόγελο, κ. (ΕΧ). Παπαγάλλια, κ. (ΑΚ). Βασιλεὺς τοῦ Χιούμορ, ἀ. (Γ). Ἅγις Παλμός, ἀ. (ΚΧ). Τσελλὸ Παῖδι, ἀ. (ΑΕ). Κοκκινόπιτερο, ἀ. (wer bin?). Μυρωμένη Γαρδένια, κ. (ΑΒ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Ἀφρομένο Κύμα* (θὰ εἶδες καὶ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ νέου) τώρα λοιπὸν ἔχεις δύο, καὶ θά μεταχειρίζεσαι πότε τὸ ἓνα πότε τὸ ἄλλο) *Εὐθύμη* *Ψαροπούλα* (μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον διάδεσά γιὰ τοὺς ἀγῶνες πού εἶναι στὴν πόλιν σας) ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὰς γράφας ἢ «Ἀδελφούλα μου» τιμᾶται δρ. 26) *Ἀνδρῶπακον* (ἔλαβα ἡ «ἀμέλεια» συχωρεμένη) ἰδιαίτερος χαίρω πού ἐξασκεῖσαι στὴν ἐργασία πού κάνουν οἱ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμὰ γιὰ νὰ τοὺς βοηθῇ) *Ἀπλὴν Ζωὴν* (σὲ συχαίρω γιὰ τὸ λαμπρὸ βαθμὸ ἐλπίζω τώρα νὰ μὲ θυμᾶσαι συχνότερα) *Χιμαίρικόν* (ἡ Ἀγγελία πού δὲν εἶδες εἶναι στὸ 36 φυλλάδιο πού σοῦ στέλνω) *Μαργαρίταν* στὸ 10 φυλλ. θὰ ἴδῃς τὴν ἐγκρίσιν τοῦ νέου σου ψευδωνύμου μὲ αὐτὸ ἐλπίζω νὰ γίνῃς ἀκόμα πρὸ γνωστῇ στὸν κύκλόν μας, ὥστε νὰ λαβαῖνῃς πολλὰ τετράδια ὅταν δημοσιεύῃς *Μ. Ἀγγελία* γιὰ τὴν ἀνάνεωσιν εὐχαριστῶ πολὺ: ναι, αὐτὸς εἶναι ὁ δέκατος χρόνος σου εἶσαι πᾶς «παλιὰ» Διαπλαστούλα!) *Ἀγαμέμνονα* (τὰ ἔλαβα ὅλα) περιμένω καὶ τὰ ἄλλα) *Ἀστραπὸ-βροντο* (ἔλαβα τίς λύσεις κι' ἔστειλα λυ-

σάχατο· εὐγε, πολὺ καλὸς ὁ βαθμὸς σου·)
Ἀνοιξιότιχο Χαμόγελο (βλέπετε σήμερα
 τὴν ἐγκρίσιν) οὐ δέχομαι μὲ χαρὰ κι' εὐ-
 χαριστὸν γιὰ τὴν καλὴν διαθέσειν·) **Δεω-
 νίδαν Σύμφωνον** (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶ-
 το σου γράμμα· ναί, νὰ πάρῃς καὶ ψευδῶ-
 νομα καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά· εὐχομαι
 καλὴ πρόοδος καὶ στὸ σχολεῖο ποὺ θὰ πῇς
 τώρα·) **Πειρακτῆριον** (σωστὲς οἱ λύσεις·
 ἀλλὰ γιὰ τὸ Διαγωνισμό πρέπει νὰ τὴν
 γράψῃς σὲ λυσόχαρτο· ἔτσι δὲν τὴν λαβαί-
 νω ὑπ' ὄψιν·) **Ἡλιον** (ἔστειλα·) **Ν. Πα-
 γώνην** (ἔστειλα·) **Δόνιφαν** (τὰ ἔλαβα
 ὅλα· μετὰ χαρὰς ἐνέκριν'α τὸ ψευδώνυμο
 τῆς ἀδελφῆς σου·) **Ἰνδιάναν** (ὅλα ἔγιναν·
 σοῦ ἔστειλα 15 τετράδια καὶ λ'μὸς) **Εὐθυ-
 μον Σημαιοφόρον, Μοῦρο Διαμάντι** κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15
 Αὐγούστου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 279ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσων.
 Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
 29 Ὀκτωβρίου

449. Λεξιγράφος
 Λεξούλα τῆς κοινῆς κι' ἀρχαίου θεοῦ
 Τὰ ἔνωσα καὶ... τάχω σὰ χαμένα·
 Μοῦ φαίνεται πῶς χαιρετοῦν τὰ δυὸ
 Γενναῖο θαλασσινοῦ τοῦ Εἰκοσιένα.
 Ἰρύπα στὸ Νερό

450. Στοιχειόγραφος
 Σ' ἕνα σύνδεσμο ἀρχικό
 Κάποιο σύμφωνο τοῦ βάξω,
 Κι' ἕνα κράτος παλαιό,
 Μὰ καὶ σήμερα τρανό,
 Τῆς Ἀσίας παρουσιάξω.
 Πασχαλιότιχο Λουλούδι

451. Μεταγραμματισμός
 Εἰμ' ἅγιο ζῶο τοῦ βουνοῦ,
 Κανείς μὴ μὲ πειράξῃ!
 Νηοὶ θὰ γίνω ἑλληνικό,
 Ἄν ὁ λαϊκός μου ἀλλάξῃ.
 Λευκοπυργιώτης

452. Αἶνιγμα
 Ἀσπριδερό ἔχω θωριά,
 Μὰ ἔτσι λίγο μένω·
 Γιατὶ μαυρίζω στὴ φωτιά.
 Τὶ βάσανα ὑπομένω!
 Σκόνη, μὲ ψήνουνε ξανά.
 Καὶ τότε πιά... πεθαίνω.
 Συριανὸς

453. Τράπεζα

 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Ὁριζοντίως ἄνω, μοῦσα· κάτω, νῆ-
 σος τοῦ Αἰγαίου· διαγωνίως ἀριστερά,
 ἑσπερίον δεξιὰ, ὄρος τῆς Χαλκιδικῆς·
 καθέτως ἐξ ἀριστερῶν, ρωμαῖος στρα-
 τηγός, υἱὸς τοῦ Ἀδάμ, κράτος τῆς Εὐ-
 ρώπης καὶ μοῖρα.

454. Κρυπτογραφικόν
 123456789 = Ὅρος τῆς Παλαιστίνης
 212392972 = Χώρα τῆς Ἑλλάδος
 3795 = Ἐργαλεῖον
 42372 = Μήτηρ θεοῦ
 532789 = Ναὸς θεᾶς
 67495 = Γλυκὺ ὕδωρ
 7123789 = Πέλαγος
 8615 = Δύναμις
 9715 = Εὐτυχὲς τέλος.
 Βραϊλιάννα

455.-459. Κερυμμένοι Λέξεις

1. Ὁ ἀετὸς βασιλεύει τῶν πτηνῶν.
2. Ὁ ἱέραξ εἶναι ἀρκακτικόν.
3. Δὲν καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπον εὐ-
 τυχή μόνον ὁ πλοῦτος.
4. Νὰ ζῇ τις ἐλεύθερος ἢ νάπο-
 θνήσκῃ.
5. Ἐν τῇ ἀπορίᾳ μου ἐσκέφθην ὁ-
 ποῶν πωλητὴς νὰ γίνω.
 (Ἐκ τῶν πέντε ζητουμένων λέξεων
 ἡ πρώτη εἶναι τὸ ὅλον, αἱ δὲ ἄλλαι
 τὰ τέσσαρα μέρη του).

Ἀθῶα Ὑπαρξίς

460. Φωνηεντόλιπον

μς - μ - * * * - πλζ

Σεληνιώτικος Ψαράς

461. Γρίφος

αρ	αρ	αρ	οοοοο	ο
αρ	αρ	αρ	ο	ο
αρ	αρ	αρ	ο	ο
αρ	αρ	αρ	ο	ο
αρ	αρ	αρ	ο	ο
αρ	αρ	αρ	ο	ο

Ξανθὸς Δόκιμος

Τέλος τοῦ 279ου Διαγωνισμοῦ Ἀύ-
 σεων. Ἀπὸ τοῦ προερχοῦς ἀρχίζει
 νέος...

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνεύμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 24

272. Θηραμένης (Θῆρα μένης). 273.
 Κυψέλη-Κυβέλη. 274. Πελίας - Ἀλ-
 πεις. 275. Τὸ στόμα (δόντια καὶ γλῶσ-
 σα) 276-280. Τὸ πτερωτόν εἶναι τὸ
 Θ: Θησεύς, Ἀθηναί, πύθων, Μάρθα,
 κάλαθος. 281. ΒΟΛΓΑΣ (ἸΒυκος,
 ΣΟφία, Πλούτων, ἈΓ'γλία, ΠΑΡίσιος,
 ἸΣμήνη). 282. Μὴ μὲ λησμονεῖ (μ' ἰ
 με, λ' εἰς μο, νί).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Δ5' - 594]

Φοίβη! Πῶς περνᾷς στὴ Ζάκυνθο;
 Γράψε μου στὴ Δ/σι: Κυρία Μ. Μι-
 χαλῆτου, στάσιν Ἑκκλησίας, Ἑκάλην.
 Κυκλαμιά

[Δ5' - 595]

Προκηρύσσουμε δῆμιον διαγωνισμό μὲ
 θέμα: Θὰ στείλετε μιά καλλιτεχνική
 κάρτα καὶ ἀπὸ πίσω θὰ γράψετε ἕνα ΟΡΑΙΟ
 ποίημα δικό σας ἢ ξένο. Συμμετοχὴ δω-
 ρεάν. Βραβεῖα τρία ἐκλεκτά. Διεσθύνουσ:
 [Δ5' - 34]. Περιμένουμε ἀπὸ ὅλους-ὄλες.
 Ἰδίως ἀπὸ Πριγκίπισσα, Μακεδονοπόδρα,
 Ντέτεκτιβ Φάντασμα, Φίλημα Σμίας, Ντό-
 ριαν Γκρέν, Ἀγκάθι, Κύριο τοῦ Ντάνσιγκ.

Φοίβη, Ζακυνθινούλα

[Δ5' - 596]

Ποῦκ, ἀπορῶ πῶς τολμᾷς νὰ μιλᾷς
 διφορούμενα γιὰ πρόσωπα ποὺ οὔτε
 κἄν γνωρίζεις.
 Ζουζοῦ

[Δ5' - 597]

Ἐνθὲ Δόκιμε, ἐπειδὴ ἔχω ἀνάγκη
 ἐργινάτιζας σὲ προσλαμβάνω.

Εὐθυμος Σημαιοφόρος

[Δ5' - 598]

Ἐνθὲ Ναύαρχε, μὲ τοὺς χοροὺς καὶ
 μὲ τὴν ἐκθεσὴν ὥραια γυμνάσια κάνου-
 με στὴ Θεσσαλονίκη.

Εὐθυμος Σημαιοφόρος

[Δ5' - 599]

Φανάκη Γκόφα, πῶς τὰ περνᾷς μὲ τὸν
 Πᾶνα στὴν Ἑκάλη. Οἱ κόττες σας
 ἔχουν τομπόρια πάντοτε;

Εὐθυμος Σημαιοφόρος

[Δ5' - 600]

Αὐταλλᾶσω Μ. Μυστικά μὲ ὄλους-εξ.
 Ἀρσκειὰς Νο 1, Ἰθραίοπουλο, Ἐν-
 θὴ Ἰθραίοπουλα, Γελασίνα, Ζουζοῦ, Ζα-
 πῆς, Μερσεντίς, Τσιγγάνα, νὰ περιμένω;
 στείλατε πρώτες Δ/σις: Μαρία Γουλᾶκου,
 Ἰθρα διὰ: Μαῦρο Διαμάντι

[Δ5' - 601]

Προκηρύσσω μηνιαῖον διαγωνισμόν ἀ-
 γράφων ἡθοποιῶν. 1ον) Βιβλίον, 2ον)
 Λεύκωμα. Δ/σις: κ. Μίκιον Οὔτσλατσην,
 διὰ Διαβάτην, Λάρισσαν. Διαβάτης

[Δ5' - 602]

Αρσκειὰς Νο 7, φιλιὰ ἀπὸ τὴν Ἑλ-
 σα Κ. Ὁ Πρίγκηψ Ἰωάννης πότε γιὰ
 τὴν Ἰθρα; Μαῦρο Διαμάντι

[Δ5' - 603]

Πρωτομπαίνοντας στὸ λουλουδένιο
 περιβόλι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ
 ὄλους-εξ. Ἀνοιξιότιχο Χαμόγελο

[Δ5' - 604]

Ἐχεις δικίον, Ἀφριμένον Κῆμα, δὲν λέ-
 γεται οὔτε Φωτίδου, οὔτε... Σκοτίδου,
 ἀλλὰ Φωκίδου. Συγγνώμην γιὰ τὸ λάθος.
 Χιμαϊρικὸς

[Δ5' - 605]

Ἡ «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ» ἀποτελούμενη ἀπὸ
 τοὺς: Στέφανον τῆς Δόξης, Ντέ-
 τεκτιβ Φάντασμα, Βασιλέα τοῦ Χιοῦ-
 μορ, ἀναλαμβάνει δικτατορικῶς τὴν ἀρχή-
 γιαν τῆς κινήσεως, μὴ πτοουμένη ἀπὸ
 ἀποκαλύψεις.

[Δ5' - 606]

Διαπλαστούλα-εξ, ἀνταλλᾶσω Μ. Μυ-
 στικά καὶ ἀλληλογραφῶ. Δ/σις: Ἀρι-
 στούδουλον Μάνεσην, Προέδρου Πρωτοδι-
 κῶν, Ζάκυνθο, διὰ:

Βασιλέα τοῦ Χιοῦμορ

[Δ5' - 607]

Χαδιάρκα, στείλε διεσθύνου. Ἀρσκειὰς
 Νο 7, γιὰτὶ δὲν ἔγραψες; Νίνα Νῶρα,
 ποῦ νὰ στείλω Μ. Μυστικά;

Ρόζα-Λίνα

[Δ5' - 608]

Θᾶβλα νὰ γνωρίσω μεγάλες Διαπλα-
 σοπούλες Κηφισιάς. Γράψατε: Γιώτα
 Ἀνδριοπούλου, Δεληγιάννη 16 Κηφισιά.
 Κυρὰ-Φροσύνη (Μύρρα Ἀλόη)

[Δ5' - 609]

Τσιντσιλά, Σίγκφρηντ, ἀπορῶ πῶς μοῦ
 ἀποδίδετε ψευδώνυμο τὸ ὅποτον δὲν
 ἔχω πλέον. Ἐντός ἐάν ἀποκαλύπτεται ἀ-
 ναδρομικῶς, ὅποτε μπορῶ νὰ σᾶς βοηθή-
 σω μὲ μερικὰς ἀποκαλύψεις τοῦ... 1890 !!!
 Ὅστε χαλότητα !! Ὅσο γιὰ σᾶς καὶ τὸν...
 ἔξυπνο καταδόχῃ: ὀφόμεθα ἐς Φιλίππου.
 Χ. Α. Σιδῶκος

[Δ5' - 610]

Τᾶσο Λούξη, οἱ τραγικὲς ἐκφράσεις
 σου μ' ἔκαναν νὰ γελάσω. Μὴν ἐπιμέ-
 νεις νὰ κοσκινίζεις μιά μικρὴ παρεξήγησι.
 Σ.

[Δ5' - 611]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὄλους-εξ. Ἀττὲ-Ἰράμ,
 Ντέτεκτιβ Χ, περιμένω. Διεσθύνουσ:
 Δνίδα Ἑλένην Καρβαλλᾶ, Ζάκυνθο, διὰ
 Κοκκινόπιπτερο

[Δ5' - 612]

Χιωτοπούλα εἶσαι πολὺ εὐκολόπιστη,
 Ἄφοῦ πιστεύεις ὅτι σοῦ λέει ἡ πολὺ...
 ἔξυπνη !!! φιλενάδα σου... Ὁ Πλωτάρης
 δὲν κατήγορεῖ ποτέ, λέει μονάχα τὴν...
 ἀλήθειαν. Ζουζοῦ

[Δ5' - 613]

Ποῦ ν' ἀνταποδώσω τετραδίακι; Ἐν-
 θὴ Ἑλληνοπούλα; Λευκοπυργιώτης